

ODVJETNIK
KLAUDIO ČURIN
Ilica 29
HR-10 000 ZAGREB

Zagreb, 8. listopada 2026.

Naš broj: 36/2026

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU

Ulica grada Vukovara 84
10000 ZAGREB

Na broj: Pr-1146/2023

PRAVNA STVAR:

Tužitelj: Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje, Zagreb, Margaretska 3, OIB: 02958272670, zastupan po Albinu Vaneku, dipl.iur

Tuženici: **I. BRUNO DRAGUTINOVIĆ**, Nova Ves 23, Zagreb, OIB: 45672381362;

II. GORDANA JOVANOVIĆ, II. Radnički put 20, Zagreb, zastupana po punomoćniku Klaudiu Čurinu, odvjetniku iz Zagreba.

Radi: Utvrđenja ništetnosti

Ž A L B A

*II-tuženice protiv presude
Općinskoga radnog suda u
Zagrebu posl. br. PR-1146/2023-
51 od 15. rujna 2026.*

1) Uvodno

I. Pobijanom presudom suđeno je:

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrdjuje se da je Ugovor o radu s početkom rada 17.10.2017. godine, a kojeg su sklopili: BRUNO DRAGUTINOVIĆ, NOVA VES 23, ZAGREB, OIB: 45672381362 i GORDANA JOVANOVIĆ, II. RADNIČKI

PUT 20, ZAGREB – (privremeni boravak), OIB: 43398637447 ništetan.“

II. Prihvaća se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev i sudi:

Utvrđuje se da je bez pravnog učinka Ugovor o radu s početkom rada dana 17.10.2017.g., a kojeg su sklopili BRUNO DRAGUTINOVIĆ, Sotinska ulica 16, Sesvete, OIB: 45672381362 i GORDANA JOVANOVIĆ, II. Radnički put 20, Zagreb, OIB: 43398637447.

III. Nalaže se I. tuženiku BRUNI DRAGUTINOVIĆU i II. tuženici GORDANI JOVANOVIĆ tužitelju HRVATSKOM ZAVODU ZA ZDRAVSTVENO OSIGURANJE solidarno naknaditi parnični trošak od 15,46 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana 15. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana

II. Protiv pobijane presude udijelu pod točkama II. i III. II-tuženica podnosi žalbu iz sljedećih razloga:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka;
- pogrešne primjene materijalnog prava;
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

2) Pogrešno utvrđeno činjenično stanje; bitna povreda odredaba parničnog postupka

III. Prvostupanjski je sud pogrešno utvrdio da

predmetni ugovor o radu nema obilježja stvarno izvršavanog radnog odnosa između I. i II. tuženice. Sama II. tuženica iskazala je da I. tuženika uopće ne poznaje, da kod njega nije radila te da joj je poslove organizirala i naknadu isplaćivala druga osoba. Takav iskaz, doveden u vezu sa službenim podacima HZMO-a i okolnostima utvrđenim kontrolom kod I. tuženika, upućuje na zaključak da između ugovornih strana nije postojala stvarna suglasnost volja za ostvarivanje radnog odnosa.

Osim toga, sud je utvrdio navodno proturječje između iskaza II-tuženice i njezina odgovora na tužbu:

10. Odlučnu važnost sud pritom pridaje iskazu same II. tuženice. Naime, ona je u odgovoru na tužbu izričito tvrdila da je predmetni ugovor sklopljen radi stvarnog obavljanja poslova, da je kod I. tuženika uredno obavljala poslove čistačice te da je od I. tuženika primala plaću za obavljeni rad. Međutim, saslušana kao stranka iskazala je da I. tuženika Brunu Dragutinovića uopće ne poznaje i da kod njega nije radila. Navela je da je poslove čišćenja obavljala na različitim lokacijama prema uputama osobe po imenu Ivana, čije prezime ne zna, da je ta osoba dolazila po radnike, odvozila ih na mjesta na kojima su čistili te joj svaki tjedan u gotovini isplaćivala plaću.

Takav iskaz u bitnom je protivan navodima iz odgovora na tužbu. II. tuženica nije samo navela da se ne sjeća pojedinih okolnosti radnog odnosa, već je izričito negirala da poznaje osobu koja je prema predmetnom ugovoru i službenim evidencijama bila njezin poslodavac te da je kod nje radila. Nije znala navesti ni na koji je način osoba po imenu Ivana bila povezana s I. tuženikom niti iz njezina iskaza proizlazi da je I. tuženik organizirao njezin rad, davao joj naloge, određivao mjesto rada ili joj isplaćivao plaću.

Međutim, II-tuženica u odgovornu na tužbu nije tvrdila da je „...*kod I. tuženica obavljala poslove čistačice...*“, već je tvrdila:

II-tuženica je s I-tuženikom sklopila ugovor o radu kako je navedeno u točki I., međutim taj ugovor je bio sklopljen sa svrhom obavljanja poslova za koje je ugovor bio sklopljen.

II-tuženica je temeljem ugovora o radu sklopljenog s I-tuženikom uredno obavljala poslove čistačice na radnim mjestima, za što je od I-tuženika primala plaću za obavljeni rad, u skladu s obvezama koje za radnika i poslodavca proizlaze iz čl. 7. st. 1. Zakona o radu.

Prema tome, iz provedenog postupka posve jasno i nesporno proizlaze sljedeće činjenice:

- II-tuženica je s I-tuženikom imala sklopljen ugovor o radu
- I-tuženik je II-tuženicu prijavio na obvezna osiguranja (mirovinsko i zdravstveno)
- II-tuženica je obavljala poslove i za to dobivala plaću.

Sud je pritom iz činjenice da II-tuženica *ne poznaje osobno I-tuženika* ekstrapolirao utvrđenje:

Naprotiv, okolnost da ne poznaje osobu koja je formalno navedena kao njezin poslodavac, da za nju prema vlastitom iskazu nije radila te da

je poslove organizirala i plaćala treća, pobliže neidentificirana osoba, dovodi u ozbiljnu sumnju stvarnu volju ugovornih strana za zasnivanje i izvršavanje radnog odnosa sadržaja navedenog u predmetnom ugovoru.

Ovakvo utvrđenje je *posve nelogično*, budući da u postupku među strankama uopće nije sporno da *ugovor o radu jest sklopljen*, dakle u njegovu su sklapanju *sudjelovali I-tuženik i II-tuženica*, pa je razvidno da za njegovo sklapanje *nije bilo nužno upoznavanje među njegovim strankama*, te je I-tuženik logički mogao (odnosno to je i činio) radne zadatke davati II-tuženici i putem treće ovlaštene osobe, na što je ukazala II-tuženica u svome iskazu, navodeći osobu imena *Ivana*.

Sud je u tom pogledu uzeo u obzir i činjenicu da je I-tuženik imao sklopljen veći broj ugovora o radu s raznim osobama, što je također posve podudarno s iskazom II-tuženice da je navedena osoba *Ivana* skupljala *više radnika* radi obavljanja poslova čišćenja.

U skladu sa svime navedenim, posve je logično da I-tuženik kao poslodavac *velikog broja osoba* ne obavlja sve poslove sam, odnosno posve je logično da pri sklapanju ugovora kao i cjelokupnoj logistici obavljanja poslova ima angažirane treće osobe koje operativno organiziraju rad na terenu.

U skladu s navedenim, prvostupanjski je sud potpuno pogrešno utvrdio činjenično stanje u pogledu svrhe sklapanja predmetnog ugovora, jer je iz iskaza II-tuženice posve jasno da je ona sklopila ugovor o radu i *sadržajno obavljala poslove za koje je sklopila ugovor o radu*.

Činjenica što ona ne poznaje osobno poslodavca *ne ukazuje na to da među njima nije postojao radni odnos sklopljen upravo sa svrhom obavljanja poslova za I-tuženika*.

U poslovnoj praksi nije neuobičajeno da radnici ne poznaju osobno poslodavca, odnosno njegova zakonskog zastupnika, pa je tako i posve očekivano da II-tuženica ni u nekom od kasnijih radnih odnosa nije upoznala primjerice predsjednika uprave društva Konzum plus d.o.o., kod kojeg je također bila zaposlena, kako je vidljivo iz isprava priloženih uz odgovor na tužbu.

Stoga je prvostupanjskom presudom počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku,¹ budući da utvrđenja o sadržaju odgovora na tužbu *proturječe stvarnom sadržaju odgovora na tužbu*.

U tom se kontekstu posebice skreće pozornost na posve očitu neukost II-tuženice, koja je očita iz njezina iskaza pred sudom, dakle *ona je sklopila ugovor o radu te je temeljem ugovora o radu obavljala poslove za koje je sklopila taj ugovor o radu, u dobroj vjeri, a za to je i dobivala odgovarajuću plaću*.

¹ „Narodne novine“ br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025 – dalje: ZPP.

Iz iskaza je posve jasno da II-tuženica *nije odgovarajuće upoznata sa svojim pravima iz radnog odnosa, osim prava na plaću, te da je ona svoju obvezu izvršavanja rada izvršavala savjesno i u skladu s ugovorom.*

IV. Nadalje, ističe se da je prvostupanjski sud činjenice na kojima se temelji njegov zaključak da se radi o ugovoru bez pravnog učinka utemeljio na pogrešnoj primjeni procesnih pravila o teretu dokazivanja.

Naime, sud je utvrdio:

okolnost da ne poznaje osobu koja je formalno navedena kao njezin poslodavac, da za nju prema vlastitom iskazu nije radila te da je poslove organizirala i plaćala treća, pobliže neidentificirana osoba, dovodi u ozbiljnu sumnju stvarnu volju ugovornih strana za zasnivanje i izvršavanje radnog odnosa sadržaja navedenog u predmetnom ugovoru.

Međutim, u skladu sa sudskom praksom u usporedivim predmetima istoga tužitelja ***na tužitelju je teret dokazivanja da svrha zaključivanja ugovora o radu nije bilo obavljanje poslova u skladu s tim ugovorom:***

20. Nasuprot tome, tužitelj nije dokazao da svrha zaključivanja ugovora o radu nije bilo obavljanje poslova u skladu s tim ugovorom već isključivo ostvarivanje prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja, u smislu stavka 4. istog članka ZOZO.

21. U navedenom proizlazi pravilnost zaključka suda prvog stupnja da tužitelj, na kojem je bio teret dokaza sukladno odredbi članka 219. ZPP-a, nije dokazao da je ugovor o radu kojeg su sklopile II. tuženica kao radnik i I. tuženica kao poslodavac s primjenom od 7. veljače 2024. ništetan u smislu citiranih odredbi, odnosno da su taj ugovor sklopile s ciljem da za II. tuženicu osiguraju obveznu zdravstvenu zaštitu i naknadu plaće, a ne radi zasnivanja radnog odnosa.²

Kod utvrđivanja činjenica u parničnom postupku, *stranka na kojoj je teret dokazivanja relevantne činjenice mora dokazati na razini izvjesnosti³, a ne na razini ozbiljne sumnje*, a koji standard dokazanosti je primijenio prvostupanjski sud.

U skladu s navedenim, sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a u svezi s čl. 219. ZPP-a i čl. 8. ZPP-a, budući da je činjenice relevantne za odlučivanje utvrdio na razini *ozbiljne sumnje*, a ne u skladu sa standardom dokazanosti na razini izvjesnosti.

U tom pogledu, posebice se ističe da kod ocjene valjanosti ugovora, *činjenice koje bi govorile u smjeru njene nevaljanosti treba utvrđivati s*

² Županijski sud u Splitu, Gž R- 412/2025-4 od 19. ožujka 2026.

³ Tako: Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-1294/2024-2 od 2. listopada 2024., §12.2.

osobitim marom, te svaku dvojbu tumačiti u prilog valjanosti ugovora, budući da je opće pravno načelo interpretacije u prilog valjanosti ugovora (in favorem validatis), a ne u prilog njenoj nevaljanosti.⁴

3) Pogrešna primjena materijalnog prava

V. Prvostupanjski sud, nadalje, pogrešno je primijenio materijalno prava pri interpretaciji *aktivne legitimacije tužitelja na utvrđenje da ugovor ne proizvodi pravne učinke*.

Naime, odredba čl. 122. st. 4. Zakona o obveznom zdravstvenom osiguranju⁵ *ne legitimira tužitelja na podnošenje tužbe radi utvrđenja da ugovor ne proizvodi pravne učinke*, u smislu odredbe čl. čl. 285. st. 1. Zakona o obveznim odnosima.⁶

Odredba čl. 122. st. 4. ZOZO glasi:

(4) U slučaju sumnje da se podnesena prijava, odnosno utvrđen status osiguranika osnovom zaključenog ugovora o radu ne temelji na istinitom činjeničnom stanju i postojanju stvarnih okolnosti koje su osnova za stjecanje statusa u obveznom zdravstvenom osiguranju, odnosno da svrha zaključenog ugovora o radu nije bila obavljanje poslova u skladu s tim ugovorom već isključivo ostvarivanje prava iz obveznoga zdravstvenog osiguranja, Zavod ima pravo i obvezu, na temelju provedene provjere iz stavka 1. ovog članka i prikupljenih dokaza pokrenuti postupak pred nadležnim sudom za osporavanje tako zaključenog ugovora o radu.

Pojam *osporiti*, u ovom kontekstu *ne obuhvaća legitimaciju na podnošenje tužbe da ugovor ne proizvodi pravne učinke*, u smislu odredbe čl. 285. ZOZO-a, budući da **pravidnost ugovora prema čl. 285. ZOZO-a uopće nije relevantna u odnosu na treće osobe**:

(1) Pravidan ugovor nema učinka među ugovornim stranama.

Dakle, *pravidnost ugovora po definiciji nije argument koji mogu iznositi treće osobe, već isključivo ugovorne strane, jer pravični ugovor stvara odgovarajuće učinke prema trećim osobama, a isključivo se inter partes, može raspravljati o pravičnosti ugovora*.

U tom se smislu izjasnila i sudska praksa u kontekstu istovrsnog spora vođenog temeljem čl. 122. ZOZO-a:

24. U odnosu na navode žalbe tužitelja da se u konkretnom slučaju tužitelj, suprotno navodima suda prvog stupanja, u tužbi nije pozivao **na pravičnost ugovora kao razlog ništivosti na koji se mogu pozivati samo ugovorne stranke**, odgovoriti je kako je

⁴ U tom smislu v. detaljno: Karlović, T., Ut res magis valeat quam pereat, *Informator broj 6751*, str. 3., dostupno na <https://informator.hr>

⁵ „Narodne novine“ br. 80/2013, 137/2013, 98/2019, 33/2023, 105/2025 – dalje: ZOZO.

⁶ „Narodne novine“ br. Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 155/2023 – dalje: ZOO.

prvostupanjski sud pravilno ocijenio da tužitelj u konkretnom slučaju ima aktivnu legitimaciju za traženje utvrđenja da je predmetni Ugovor o radu ništetan u smislu citirane odredbe članka 322.st.1. ZOO-a budući da ga na to ovlašćuje gore citirana odredba članka 122. stavak 4. ZOZO-a, pa su stoga u tom pravcu pravno neodlučni navodi žalbe.⁷

Dakle, ***tužitelj temeljem čl. 122. st. 4. ZOZO-a ima aktivnu legitimaciju na podnošenje tužbe radi utvrđenja ništetnosti, odnosno čl. 122. st. 4. ZOZO-a sadrži neoborivu presumpciju postojanja pravnog interesa na utvrđenje ništetnosti iz čl. 327. st. 1. ZOO-a, a ne i legitimaciju na utvrđenje prividnosti ugovora, jer je isticanje prividnosti ugovora ograničeno isključivo na ugovorne strane.***

VI. U skladu s navedenim pod točkom V. razvidno je da tužitelj nije aktivno legitimiran na podnošenje tužbe radi utvrđenja da je ugovor o radu prividan ugovor, u smislu odredbe čl. 285. st. 1. ZOO-a, niti mu to pravo proizlazi iz odredbe čl. 122. st. 4. ZOZO-a.

U tom smislu, odredba čl. 122. st. 4. ZOZO-a nije *lex specialis* u odnosu na odredbu čl. 285. st. 1. ZOO-a, jer osporiti ugovor u hrvatskom pravu znači istaknuti njegovu nevaljanosti, tj. poboynost (tzv. relativnu ništetnost) ili ništetnost (apsolutnu ništetnost), a ne i tvrditi da bi se radilo o prividnom ugovoru, jer se time ne osporava ugovor, već se osporavaju njegovi pravni učinci.

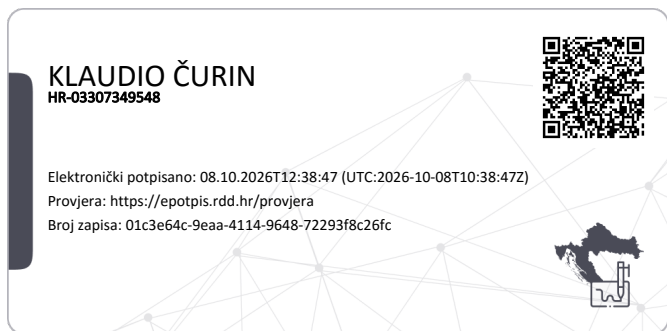
VII. U skladu s navedenim, tužitelj je bio dužan pokrenuti odgovarajuće postupke, radi sankcioniranja poslodavca zbog nepodnošenja prijava (JOPPD obrazaca) i neplaćanja doprinosa za obvezna osiguranja te pokrenuti postupke radi naplate doprinosa, a ne osporavati valjanost ugovora o radu, odnosno isticati njegovu prividnost.

5) Zaključno

VIII. Slijedom navedenog, razvidno je da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje uz počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, a neovisno o tome, pogrešno je primijenio materijalno pravo u pogledu postojanja aktivne legitimacije tužitelja i dosega ovlaštenja iz čl. 122. st. 4. ZOZO-a.

IX. U skladu sa svime navedenim, predlaže se spis predmeta dostaviti na odlučivanje Županijskom sudu u skladu s čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova, kojem se predlaže usvojiti ovu žalbu, preinačiti pobijanu presudu u pobijanom dijelu, odbiti tužbeni zahtjev te zahtjev tužitelja za naknadu troškova, te naložiti tužitelju da II-tuženici naknadi troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

⁷ Županijski sud u Splitu, Gž R- 412/2025-4 od 19. ožujka 2026.

II-tuženica,
po punomoćniku:
Klaudio Čurin, odvjetnik

TROŠKOVNIK:

Nagrada za sastav žalbe	OT Tbr. 10/1	200,00 EUR
PDV25%		50,00 EUR
SVEUKUPNO		250,00 EUR
Pristojbe		Po odluci suda